

DEL MOJEGA BITJA

Jože Udovič

Ne verjemi, te oči
ne govorijo resnice,
trudijo se, da bi rekle:
Nič ne more več do mene,
ne zgodnja luč, prepojena
s svetlobo zvezd,
ne pozna luč, prepojena
s svetlobo življenja,
in ne obraz stare žene,
pokrit s tančico noči
kakor z žilami
preperelega lista.

Hotel sem vzeti kamnu
ves hlad, da bi ga stisnil
v suho, neobčutljivo besedo.
O ne verjemi, obraz,
saj čutim
tvoje nevidne rane.

Še živo, zlomljeno deblo
pod jesenskim nebom!
V sebi nosim muko
tvoje počasne smrti.

Demon, uklet
v votlem drevesu,
režeč se osutemu cvetu
in luči, skriti v semenih,
in igri sončnih lis,
ne smej se človeškim očem,
ki je legla senca nanje.

Kakor da je pred mano
del mojega bitja,
sem se sklonil
nad mrtvo ptico.